

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιακόμμενον υπό του Ύψουσιου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδιῶν ασροιασῶν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασῶν εἰς τήν χόσον ἡμῶν ὑπερσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτήσια δρ. 8,—
 Ἐξάμηνος 4,50
 Τριμήνος 2,50
 Ἀν ἐπιθρομαὶ ἀρχοῦνται τήν ἰσὴν ἐπίστων μῆνος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΦΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
 Ἀπὸ τῶν Πρακτορῶν, Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15
 Φόλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 26
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐξουκίδου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)
 — "Α, στάσου! κ' ἐμεῖς πρὸς τήν Βουλῶν πηγαίνουμε, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς δούξ Μπουγιῶν" ὥστε μπεροῦμε νὰ σὲ βοηθήσωμε νὰ κάμῃς ἕνα μέρος τοῦ ταξείδιου σου.
 Μορσασμός τοῦ μεγαλοπρεπέυς παιδαγωγοῦ ἔδειξε καθαρά, ὅτι τοῦ ἐφαίνετο παράλογον νὰ ἐπιφορτισθοῦν μὲ τὸν ἀνθρωπάκον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῦ ἦ ἱστορία ἡτο κάπως μπερδεμένη... Ὁ μικρὸς δούξ ὁμως ἐπῆρε καὶ αὐτὸ μέρος τὸν κ. Πουδσεγκύρ, καὶ τῷ ἐξήγησεν ὅτι δὲν ἔσασε τὸ παιδί ἀπὸ τὸν πηγμῶν διὰ νὰ τὸ ἀφίσῃ ἐπειτα νὰπεθῶν, εἰς τοὺς δρόμους.
 Ὁ παιδαγωγὸς ἐπέσθη μὲ τὸ λογικώτατον ἐπιχείρημα, καὶ ὁ χριτωμένος δούξ Μπουγιῶν ἐπέστρεψε θριαμβευτικῶς νὰναγγείλῃ εἰς τὸν προστατευόμενον του, ὅτι ἤμποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ-

κολοῦθησῃ τὸ σύνταγμα μέχρι τῆς Ἀμπεβίλλης.
 Μὲ χαρὴν καὶ μ' εὐγνωμοσύνην ἀπεδέχθη αὐτὴν τὴν πρότασιν ὁ Μπόμπης. Ἡ Ἀμπεβίλλη δὲν ἀπέχετο παρὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν Βουλῶν καὶ ἀπᾶξ ἔφθανεν εἰς αὐτὸν τὸν λιμένα, ὅτ εῦρισκε βέλαια κάποιον πλοῖον διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖ θὰ διηγαίτο τὰ καθήματα τοῦ εἰς τὸν Τσορλεῦ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἤρνετο νὰ τῷ δώσῃ τὸν Πέρτενερ καὶ τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς του εἰς τὴν Γαλλίαν.
 "Ἐνα σύνταγμα ἔχει πολὺ βιωσιμὸν."
 Ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἐγνωρίζετο οὕτω μὲ τοὺς νέτους τοῦ φίλους, ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ξεκινήσῃ τὸ σύνταγμα. Ὁ σαλλικῆς ἐπλησιασέν εὐσεβάστως νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος τὸν δίσταξε νὰ σαλλίσῃ κεῖ ἄνδρες ἐπὶ τῶν ἵππων!" Ἰππευσε δὲ καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ δύο ἀξιωματικούς, ἐπιφορτισμένους νὰ τὸν προσέχουν κατὰ τὴν πορείαν.
 Ὁ παιδαγωγὸς, ὀλίγον συνειθισμένος εἰς τὰ στρατιωτικά, ἄρισε τὸν μαθητὴν του μὲ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ἐπεβίβασθῃ εἰς τὴν ἀνεταν ἄμαζάν του, ἡ ὁποία ἐπαξείνε μὲ τὴν ἐροδιοπομπήν.
 Ὁ μικρὸς τζόκευ ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς ἕνα κάρρον φορτωμένον σανόν. Ἐξηπλωμένος μακαρίως ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ καὶ εὐώδους αὐτοῦ στρώματος, ἀνεκαθετο ὠραιότατα, συνησῆστο ἀνελαῶς ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς του συγκινήσεις καὶ ἐχαίρετο τοῦ ἐταξείδους

μὲ τὸ τῶν μεγάλῃν καὶ ἰσχυρῶν συνοδείαν, ἱκανὴν νὰ τὸν προφυλάτῃ ἀπὸ κάθε κινδύνου.
 Δὲν θὰ παρακολοῦθήσωμεν τὸ σύνταγμα τῶν οὐτσάρων τοῦ Μπουγιῶν εἰς



«Δέκα σελλίνα, μὰν μπόυ!...» (Σελ. 87, στ. δ.)



«Ὁ μικρὸς δούξ ἐτρελλαινέτο νὰ παίξῃ μὲ τὸν Μπόμπην...» (Σελ. 85, στ. γ.)

ὄλους του τοὺς σταθμούς καὶ θὰ περιορισθῶμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ φίλος μας Μπόμπης ἐξηκολοῦθησῃ τὸν δρόμον του ὑπὸ τὰς πλέον εὐχριστοὺς συνθήκας τοῦ κόσμου.
 Πότε ἐταξείδους ἀνεβασμένος εἰς τὸ ἐδώλιον καμιάς σκευαγωγῆς ἀμάξης, τότε ἀνεμιγνύετο μὲ τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο πρὸς αὐτὸν καλοὶ καὶ πρόθυμοι, καὶ πότε τοῦ ἔδιδαν ἄλλογον, διὰ νὰ καλπάξῃ ὑπερφάνως, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματος, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ μικροῦ συνταγματάρχου.
 Ὅταν ἐστάθμευαν, ὁ δούξ Μπουγιῶν ἐτρελλαινέτο νὰ παίξῃ μὲ τὸν Μπόμπην διάφορα παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου, πότε πῆδημα ἔτὰ τρία, πότε σπλαβάκια, πότε τυφλομύγα, κτλ.
 Πολλᾶκις οἱ ἀξιωματικοὶ εὗρισκαν τὸν μικρὸν δούκα εἰς κανένα λιθάδι, νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα, κλωνῶν τὸ ἀλογο,

τό όποιον διηθήθη τάχα ό φίλος του τζόκευ. Το όποιον αποδεικνύει, ότι όσους τίτλους και άν έχη, όσα λοφία και άν φορή, τό παιδί είναι πάντα παιδί...

Εάν ή πορεία του συντάγματος ήτο όλιγων ταχύτερα, ό Μπόμπης δεν θα είχε κινών παράπονον. Δυστυχώς, έχαντο πολλάκις χρόνος πολύτιμος μ' επισταθεύσεις μίας και δύο ήμερών εις πόλεις, από τας όποιάς, κατά τό πρόγραμμα, απλώς και μόνον θα διήρχοντο.

Αλλά πώς ήμπερυσαν να μ' ήνδύθουν εις τας επίμονους προσκλήσεις των κατοίκων, οι όποιοι ήνευσαν να φιλοξενηθούν και να περιποιηθών τους ούσαρους; Παντού ύποδοχαί, έορταί, γεύματα, χοροί προς τιμήν του μικρού δουκός και των πολυαριθμών αξιωματικών του.

Τό σύνταγμα έχρειόσθη τρεις ήμέρας διά να φθάση εις τό Μπρετέγγ, όπου τό βράδυ είχαν χορόν και λαμπαδηφορίαν. Εις τό Λοντώ άλλη χρονοτριή. Τελος πάντων, πέντε ήμέρας μετά τό συμβάν της γεφύρας του Κρέγγ, τό σύνταγμα του Δουκός Μπουγιών είσχηρε ο θριαμβευτικώς της 'Αμιένης, όπου νέαι έορταί και διακοιδήσεις τό επερίμεναν.

Μόνον ό καιρένος ό Μπόμπης δεν είσπεδάζε με τας συνεχείς αυτάς έορτάς. Διότι με ανησυχίαν έμετρούσε τας ήμέρας, που έπεριόδων με τόση φοδεράν ταχύτητα κ' έσυλλογιζέτο άπάλπις, ότι άν ή περιεία εξηκολούθει κατά τόν ίδιον τρόπον, θα τώ ήτο αδύνατον να εύρεθί εις τό Παρίσι τήν 6 Μαΐου.

Ευτυχώς, μετά τήν 'Αμιένην, οι σταθμοί ήγίνοντο χωρίς τόσην χρονοτριήν. Και αφού έπέρασαν τήν Σύμμην, τό Λοντρέ και τό Πουραμί, έφθασαν εις τήν 'Αμπεδίλλη, όπου έπρόκειτο να μείνουν κάπως περισσότερο.

Εις αυτήν τήν πόλιν ό μικρός τζόκευ άπεφάσισε ναφίση πλέον τό σύνταγμα.

Η είδησις αυτή έπροξένηζεν εις τόν μικρόν συνταγματάρχην λύπην και θυμόν.

— Έτοι λοιπόν, κύριε Μπόμπη; ήρώτησε τόν φίλον του· δεν σοφ άρέσει ή συντροφιά μας και θέλεις να μάς αφήσης;

— Κάθε άλλο, συνταγματάρχη μου, άπεκριθή ό μικρός 'Αγγλος άπεναντίας θα είμαι αιωνίως εύγνώμων εις τήν Υψηλότητά σας για όλες τας καλωσύνας που μου έκαμε. Δυστυχώς, είναι ανάγκη να φθάσω στη Βουλώνη σε δύο μέρες τό πολύ.

— Ω, ω! έκαμεν ό μικρός δουξ εις τόνον έλαφρώς πειρακτικόν· αφού ό μικροτερ Μπόμπης έχει τόσο σπουδαίος ύποθέσεις, που δεν μπορεί να μάς της

πή... πολύ καλά... άς πάη, άς φύγη... είνε ελεύθερος!

Ο μικρός Τζόκευ ευχαρίστησε τόν ευεργέτην του κ' έξερεξ ναποχαίρεισιν τούς καλούς του φίλους στρατιώτας.

Όταν έπέστρεψε ναποχαίρεισιν και τόν συνταγματάρχην, διά να εξακολουθήση πεζός τόν δρόμον που τού έδειξαν, ό μικρός δουξ ήτο ακόμη κατωμένος.

— Χαίρε, τώ είπε ψυχρως· δεν είσαι καθόλου καλός αφού μάρινεις έτσι όλομόναχο. Με ποίον έγω θα παίζω τώρα τ' άλογα και τα σκληβάκια; Μα τήν αλήθεια, δεν άξιζε τόν κόπο να σε βγάλωμε από τό πετάμι.

Ο κ. Πουδσαγκύρ έπενέθη:

— Μα, Υψηλότητα, είπεν αυστρωός, μου φαίνεται ότι δεν έχετε ανάγκη να παίζετε άλογα και σκληβάκια. Έχετε άλλα παιγνίδια· έχετε τα μαθημάτά σας, τούς στρατιώτας σας, τό σύνταγμα σας, τας έορτάς που ζίζουν προς τιμήν



«Τι κάνεις εκεί;.. Μη δεν μπορείς...»

σας παντού... Δεν είναι άρκατά όλ' αυτά;

Τό επιχείρημα αυτό, άν και λογικώτατον, δεν έκαμε καμμία αίσθησιν εις τόν μικρόν δουκα, ό όποιος εξηκολούθησεν άμίλητος, δόσθιμος και κατωμένος, να κτυπή τήν μπόττα του με τό μασιτίγγιν τ.υ.

Τό χαϊδευμένον παιδί είχε βρουνθή τό σύνταγμα του με όσην εύκολίαν θα έδχρόνετο ένα κουτί με μολυβένιους στρατιώτας. Οι κομφοί αξιωματικοί του, βλεη έκείνη ή θελητική πομπή, ή όποια έκινείτο ή έστάκετο μ' ένα νεύμα του μικρού του δακτύλου, δεν τόν διασκοιδαζε πλέον. Έπρωταύτως να παίζη εις τό πράσινον λειβάδι με τόν φίλον του Μπόμπην.

Τούτο αποδεικνύει, ότι βλα τα παιδιά υπήρχαν δικιά εις όλας τας εποχάς. Βρύνονται τό κάθε τι, ακόμη και τα άραιότερα, τα πολυτιμότερα παιγνίδια, αφού τά χαρούν όλιγον καιρόν.

Πρέπει όμως να προθέσωμεν, ότι και

οι μεγάλοι, υπ' αυτήν τήν εποψιν, είναι πολλάκις παιδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΨΗΤΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

Χωρίς λεπτά, δεν έχει πλοτον!

Ο λιμήν της Βουλώνης, τήν ώραν της έπιστροφής των αλιευτικών πλοιαρίων, παρουσιάζει ωραίον θέαμα.

Εις τήν κορφόραν του δύνουτος ήλιου, βλέπει κανείς να προβάλλουν ένα-ένα τα άστρα πανιά. Πλήθος πικιίλον συνωθειται εις τας προκυμαίας. Είνα πρώτα-πρώτα οι γυναίκες των φαράδων, που τούς περιμένουν εκεί, διά να τούς βοηθήσουν να θγάλουν τα ψάρια και να κουβαλήσουν τα δίκτυα εις τό σπίτι.

Επειτα είναι τα παιδιά αυτών των γυναικών, που ένω οι μητέρες των πλέκουν και συνομιλούν καθισμένοι εις τας πέτρας της προδελήτος, εκείνα τρέχουν, παίζουν και φωνάζουν, μισόγυμνα και λερωμένα, εις τούς άρμους της παραλίας.

Παρακάτω, εις τας όχθας της Λιάνας, επί της προκυμαίας του προδλημένου, στεκόναται οι επίβλητικοί όμιλοι των άγοραστών· χονδροί ξενοδόχοι, μάγειροι γειτονικών πύργων ή αστοι ζητούντες διασκεδάσιον.

Μετριοί 'Αγγλοι, ευδιάκριτοι από τό έξωστρινόν των, περιπατούν, κυπλώντες τα τακτόνια των επί του πλακοστρώτου.

Προσέλασσε εις τήν γραφικήν αυτήν κίνησιν, σμήνη πλανοδίων πωλητών, περιφερομένων από όμιλου εις όμιλον και πωλούντων χρυσούς σταυρούς, μελαζωτές καρδέλλες, ύφασματα δια τας γυναίκας, και πίπες, σουγιάδες ή έργαλεία ψαρευτικά δια τούς άνδρας.

Εν τώ μέσω του ποικίλου και φαιδρου αυτού πλήθους επανευρίσκομεν τόν φίλον μας Μπόμπην.

Αυτός όμως δεν περιπατεί... Δεν απομακρύνεται σχεδόν διόλου από τόν λιμένα, εθην αναχωρούν τα πλοία διά τας άγγλικές ακτάς. Είνα ισχυρός, ώχρός, ήλλοιωμένος, και φρίνεται ανήσυχος, σκεπτικός, αγωνιώδης...

Ενώμιζεν εν τώ άφελεία του, ότι μόλις έφθανεν εις τήν Βουλώνην, δεν είχε παρά να πη εις οιονδήποτε άκαπετάνιον αναχωρούντα διά τήν 'Αγγλίαν:

— Πάρτε με, σάς παρακαλώ, στο καράβι σας... Κ' έγω στην 'Αγγλία πηγαίνω...

Και ό καπετάνιος θα τόν επαιρνον άμέσως. Και όμως, δύο ήμέρας τώρα και δύο νύκτας που εύρίσκετο εις έκείνην τήν πόλιν, όχι μόνον πλοτον δεν ήδρε, δεχόμενόν να τόν παραλάβη δωρεάν, — όλοι οι «καπετάνιοι» που! τού είζητούσαν

λεπτά, — άλλ' ούτε καλά-καλά να φάγη...

Την προηγούμενη ήμέραν, μία πωλήτρια που τόν είδε και τόν έλυπήθη, τού έδωσε να φάγη μερικά φρούτα, που τά είχε δια πέτχημα...

Έτσι έξωσαν από έλεημοσύνην. Πλοτον όμως δεν ήτο δυνατόν να επιτύχη. Και ό κολλήσιμος καιρός έπερνούσε...

Καθισμένος μελαγχολικώς άπεναντι της θαλάσσης, με άδειαν τήν κοιλίαν και αδύνατα τα πόδια, ό Μπόμπης έσυλλογιζέτο ότι είχε φύγη από τό Παρίσι τήν 16 'Απριλίου και ότι μέχρι της 6 Μαΐου δεν έμενον παρά δέκα ήμέραι.

Δέκα ήμέραι μόνον δια να υπάγη εις τό Λονδίον, να πάρη τόν Πέρτενερ και να έπιστρέψη εις τό Παρίσι!

Αδύνατον πλέον να τό κατορθώση εις τόσον όλιγον καιρόν. Πάσι, ήτο χαμένος!

Αλλ' έφαρνα μία τελευταία έλπίς τόν εθώπευσεν, όταν ήκουσε πλησίον του να όμιλούν άγγλικά.

Βοτρώση και είδε τό κόκκινον πρόσωπόν ενός ναυτικού, ό όποιος, με τήν πικαν εις τό στόμα, ήτοιμάζετο να κατέλθη, από τήν ήλινην σκάλα της προκυμαίας, εις ένα μικρόν καζίνο.

Ο μικρός τζόκευ, με όλας τας προηγούμενας αποτυχίας, άπεφάσισε να δοκιμάσθ ήλλην μίαν φοράν. Έπιτέλους ό «καπετάνιος» αυτός ήτο πατριώτης του.

Επλησίασε τόν παχύν άνθρωπον και με ίκετευτικόν ύφος τώ είπε:

— Κύριε καπετάνιε, είμαι 'Αγγλος σάν και σάς, και θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου. Με παίρνετε στο καράβι σας;

Ο χονδρός άνθρωπος, ό όποιος καθ' όλον αυτό τό διάστημα δεν έπαυσε να βγάξη από τό στόμα του καπνόν, έβγαλεν έπειτα και αυτά τα λόγια:

— Δένα οσάλλινια είναι ό ναύλος, μάυ μπού!

— Δεν έχω λεπτά, επέμεινεν ό Μπόμπης, άλλα θα σας πληρώσω άμα φθώσω... σάς τό ύπόσχομαι.

Ο 'Αγγλος έκάγχασε:

— Κά, χά!... τα ξερω έγω αυτά, είπα. Σε μίνα δεν περνούν. Να πώς να βρής κανένα πιδ κουτό. Στο καλό, μάυ ντ'ηαρ!

Και είσ'ηλθεν εις τό πλοιαρίον του, τό όποιον εξεκίνησεν εύθως.

Τετέλεσται!

Αφού και αυτοί οι συμπατριώται του τόν άπέκρουαν, ήτο έλπίς να τόν εύπλαχισθή κανένας ξένος;

— Απελιπίς και πεινών, εξηπλώθη επί της προκυμαίας με τό πρόσωπον έστραμμένον προς τήν θαλάσσαν, προς τήν ποθητήν έκείνην ακτήν της 'Αγγλίας, τήν όποίαν έραντευν έμπρός του, τόσον πλη-

σίον του, και τήν όποιαν μολοντούτο δεν θα επανέβλεπε ποτέ. Και κλαίον με πύρινα δάκρυα, έφθόγγιζε:

— Θέλω να πεθάνω... να πεθάνω!.. (Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Αγαπητοί μου,



ΜΑΓΟΣ Ίούλιος Βέρν, εις τό ώρκαίότερον του μυθιστόρημα, — και δια έχουν τήν «Διάπλασιν» του 1898, τό γνωρίζουν, — φαντάζεσθαι, ότι επί του Νοτίου Πόλου, υπήρχει ένας παράδοξος βράχος, όλος από μαγνήτην, παρουσιάζων μορφήν Σφιγ-

γός. Είνα ή «Σφιγξ των Παγών», τό σύμβολον του άλύτου Αιγώνισματος, που αποτελούν ακόμη διά τήν ανθρωπότητα οι μισητώδεις και άπρόσιτοι χώροι των Πόλων. Και ακόμη τό σύμβολον της ισχυράς 'Ελξείως, τήν όποιαν οι χώροι αυτοί έχουν και είχαν ανέκαθεν επί τούτων γενναίων, ριψοκινδύνων και φιλοδόξων ανθρώπων. Η Σφιγξ των Παγών προσελκύσε και προσελκύει όλόν πολυπληθές τοιούτους εξερευνητάς. Πηγαίνουν με τήν φιλοδοσίαν να λύσουν τό Αίνιγμα της. Και άλλαι μόν έπιστρέφουν πριν κατορθώσουν να φθάσουν τό άφραστον. Άλλαι δε μένουν εκεί διαπαντός, εύγενή θύματα μιάς ήβας, ήρωϊκοί μάρτυρες της 'Απιστήτης. Απ' αυτούς είναι και ό 'Αγγλος Ροβέρτος Σκώτ, ό εξερευνητής του Νοτίου Πόλου, του όποιου ό τραγικός θάνατος πλησίον της Σφιγγός, συγκινεί σήμερον και τα δύο ήμισφαίρια.

Τώ 1910, ή Βασιλική Γεωγραφική Έταιρεία του Λονδίνου διοργάνωσε τήν αποστολήν του Ροβέρτου Σκώτ. Η 'Ανέξ Γη», τό άτμόπλοιον του εξερευνητού, φέρον τρόριμα δια τρία έτη, έξήνα έλικωθρα νορηγικά, τρία λυόμενα σκιτάλια διά τήν διαμονήν επί των παγών, καθώς και έναν άριθμόν μικροσώλων (πικον «πόνευ»), άπέπλευσεν από τό Λονδίον τήν 13 'Ιουνίου, έφθασεν εις Νέαν Ζηλανδιαν και έκείθιν, περί τας αρχάς 'Ιανουαρίου του 1911, έξκίνησε διά τας μυστηριώδεις χώρας. Μετά έν έτος, — τόν 'Ιανουάριον του 1912, — ή αποστολή εύρίσκετο εις άπόστασιν έξ μόνον μισρών από τού Πόλου. Έκει, επί της κορυφής ενός παγώνος, ύψους τρισχιλίων μέτρων, μία μεγάλη έξ αυτης όμας έχωρησθη εις δύο μικροτέρας. Και ή μόν μία εξεκίνησε διά να έπιστρέψη, ή δε άλλη, με τόν Ροβέρτον Σκώτ επί κεφαλής, έμεινε δια να εξακολουθήση τήν εξερευνητήν. Δεν άπαίχε τότε παρά 150

μίλια από τόν Πόλον και είχε μάς της τρώφας δι' ένα μήνα.

Η πρώη όμάς, μετά πολλας περιπέτειας, έπανήλθε δια της «Νέας Γης» εις τήν Νέαν Ζηλανδιαν, τήν 28 Φεβρουαρίου 1912, φέρουσα και τήν τελευταίαν είδησιν περί του Σκώτ και των συντρόφων του. Έκτοτε, επί όλόκληρον έτος, κανείς δεν έμαθε τί άπεγείναν εις τούς πάγους του Πόλου οι τολημηροί έκείνοι άνθρωποι. Έφθασαν τρώντι, όπως είχαν αναγγαλή; έστησαν τήν βρετανικήν σημαίαν εις τό σημείον όπου ό κοντός της θα ήτο πλέον αυτός ό άξων της γης; Και κατώρθωσαν να έπιστρέψουν έκείθιν μέχρι του άρητηρίου των, έγκαίρως ώστε να μην απόγάνουν της πίνυας; Μυστήριον! 'Αλλ' ίδού, τό μυστήριον έφωτίσθη. Πρώ όλιγων ήμερών, άλλεπαλλάγη τηλεγραφήματα από τήν Νέαν Ζηλανδιαν εις τό Λονδίον, κ' έκείθιν εις όλον τόν κόσμον, ανήγγειλαν ότι ό Ροβέρτος Σκώτ, αφού έφθασεν εις τόν Πόλον, αφού έστησεν εκεί τήν σημαίαν του και αφού εύρε τήν σκήνην, τα έγγραφα και τα έργαλεία άνδρ προλατόχου του, του Νορηγού 'Αμυνδσεν, απέθανεν εις τό ταξίδι της έπιστροφής, καταληφθείς υπό χιονοβουέλλης. Ο Σκώτ, καθώς και οι σύντροφοί του Ουίλσον, Μπούουερ και Ουάις, απέθανον από ύψους και από πείναν. Έκ της όμάδος δεν επέζησε παρά ό 'Έβανς, ό όποιος ανέλαβε τήν διοίκησιν των επίλοιπων όλιγων άνδρών της αποστολής, που είχαν μείνει εις τό άρητηριον. Η Σφιγξ των Παγών έρχεν άλλους τέσσαρας ήρωας. Δόξαι εις αυτούς. 'Αλλά πόσους θα φάγη ακόμη τό τέρας, πριν εύρεθί ό μέγας Οιδίπους που θα τό νικήση, τελειωτικώς!..

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βαδίζω και βλεη ή χώρα άνθίζει, ό δρόμος μου είναι χαρά και ζωή, τά μύρια πουλάκια τραγούδια τονίζουν τά λούλουδ' άφίνουν γλυκερές εύωδίες.

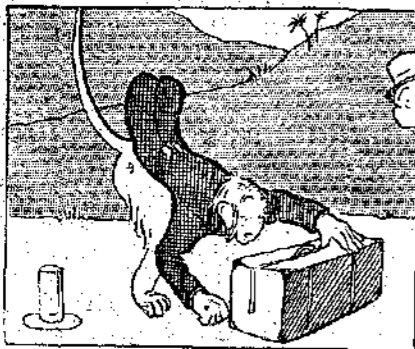
Χρυσίζουν παντού των βουνών ή κορφές τά πλάγια κι' ό κάμποι γεμίζουν ζωή και πάρα του Πόντου τά κύματα τώρα φιλοούν' άφρισμένα και παίζουν τρελλά.

Τέσ πειδ χρυσές άχτίδες μου, τήν πειδ γλυκειά μου λάμψη, τό πειδ γλυκό χαμόγελο, τό πειδ ούράνιο βλέμμα ρίχνα σε Σένα, Ελλάς μου.

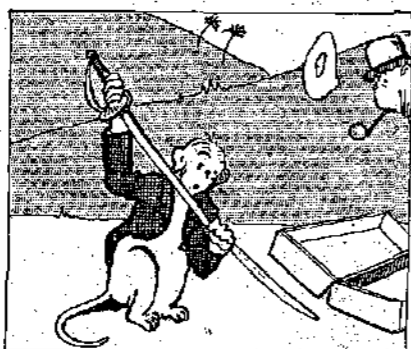
Γιατί 'στόν κάθε βράχο σου, 'ατό κάθε μονοπάτι, μιá δόξα κρύβει μυστική, ένα μικρό διαμάντι και δείχνει υπερήφανη ένα... νεκρό παιδί Σου.

ΝΙΚ. ΒΑΓΙΑΣ (Διευθυντής Πλήρους Σχολής)

ΠΩΣ Ο κ. ΜΑΚΟΚΟΣ ΔΙΑΜΠΑΞ ΤΡΥΠΙΕΤΑΙ ΠΕΡΑ - ΠΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ



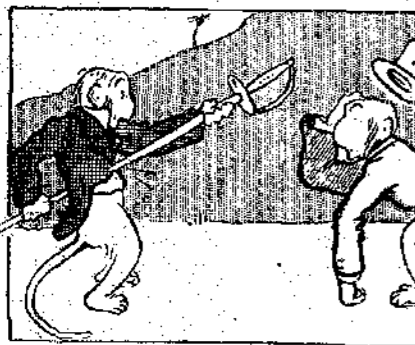
Ο κ. Μακόκος, ο περίφημος αλτιμπέγκος, ο επίκευμένος Διαμπάξ, φθάνει εις την δημοσίαν πλατείαν, όπου άρκετοί περίεργοι περιμένουν να ίδούν την παράστασιν.



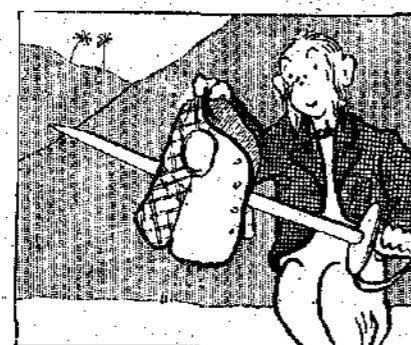
«Κύριοι, και κυρίες, τούς λέγει, ιδίστε, σάς παρακαλώ, ένα μεγάλο θαύμα που θα κάμω. Μ' αυτό το σπαθί, ό τι τρυπήσω μόνος μου πέρα-πέρα... χωρίς να σκοτωθώ!



«Θά το βυθίσω ασπλάχνως στο στήθος μου και θά το βγάλω από πίσω στη ράχη μου. Κοιτάξτε, κυρίες και κύριοι! Ίδου, άρχικω: "Ένα!... δύο!... τρία!...»



Και να τό θαύμα! Ο Μακόκος τρυπιέται με τό σπαθί, τό πιάνει κι από πίσω και τό μπαρνοβάζει με τά δύο του χέρια στο σώμα του, προς μεγάλην έκπληξιν όλων.



Όταν φεύγουν όμοιοι θεαταί, ό Μακόκος θυλάει τό γιλέκι του, και τότε πιά φαίνεται ή κατεργασία του: Τό σπαθί, εύλύγιστον, δεν διατρύκα τό σώμα του, αλλά περνά πλαγίως



από ένα κρυφό σωλήνα που περιβάλλει τό γιλέκι και κάμνει τό πέραμα όλωσδιόλου ανέπιδνον. Και ό κ. Μακόκος Διαμπάξ, κατευχριστημένος, πηγαίνει να δώσει παράστασιν άλλου.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΩΔΡΕΝ

Η πρώτη γραμμή, είπε, περιέχει εν δέκα διαστάσεων το ισόγειον του πύργου... Η δεύτερη διαστάσεων το πρώτον πάτωμα των υπογείων... Η τρίτη και τελευταία γραμμή θα έχη εν δέκα διαστάσεων το δεύτερον πάτωμα, δηλαδή διαστάσεων κρύπτας του παλαιοῦ πύργου... Μα δεν έχωμε τό σχέδιο; απήντησεν ό Τζάκ Μαρσαί... Έπειτα ένα 10. ένα V, μία γραμμίτσα που τό ενώνει μ' ένα Λ, και κοντά στο δεξιό σκέλος αυτού του λямβδα, προς τό κάτω, ένα O.

Ναι, πολύ πιθανόν, επεδοκίμασεν ό "Υβ. Και τώρα εμπρός, άς κατεβούμε! Η κατάβασις, δια βαθμίδων όλισθηρών άκ της ύγρασίας, ήτο πολύ επικίνδυνή. Έπανειλημμένως οι τολμηροί εξερευνηταί κινδύνουσαν να κρημνισθώσι εις τό μακρον βάραθρον, τό όποιον ήρείγετο κάτωθεν των και του όποιου τα πυκνά σκότη δεν έχουσεν να διαλύσωνται άσφαλίως άκτινες του φανού. Κατήρχοντο σιγά, προσεκτικά, εξετάζοντες πρώτα με τό πόδι κάθε νέαν βαθμίδα, κρυσταλλίζοντες με τό χέρι από τής προεξοχής των τειχων και κάποτε καταβαίνοντες άναποδα, με τά γόατα. Τέλος έφθασαν και την τελευταίαν βαθμίδα. Είχαν μετρήσιν άκριβώς 39, και ήτο τό άριθμόσ που έσημειώοντο εις τό σχέδιον. Στεναγμός άνακουφιστικός εξέφυγε τότε από τά βαριά των στήθη. "Άς πάρωμε αυτό τό διάδρομο, διατάξεν ό Κερωδρέν, δείχνων στενήν διόδον μέσα εις τούς άγκυς εκείνουσ του γρανίτου. Οι δύο φίλοι έμέτρησαν άκριβώς δέκα πόδια, δηλαδή 3 μέτρα και 20 εκατοστά. Έπειτα τό φανάρι των τοίς έδειξε ένα χονδροειδέσ V, καμωμένον

από πέτραν πλέον λευκήν και προσέζον επί του άριστερου τοίχου. Ο "Υβ τότε έστράφη και είδε τό Α σημειωμένον κατά τον ίδιον τρόπον επί του απέναντι. "Νά και ό κήκος! έφώναξεν ό νέος σκύτων με έρμην χαράσ. "Άλλ' αυτήν την φοράν, οι δύο φίλοι ήναγκάσθησαν να συνενώσωνται τας δυνάμεις των δια να κινήθω ή πλάξ, επί της όποιάς εύρίσκατο ό κήκος. Πολλόν καιρόν δεν είχε μεταχειρισθώ κανείς έκείνην την κρύπτην και ό μηχανισμός της έδυσχεροπόδισε να λειτουργήσ. Ολόκληρον τέταρτον της ώρας ό "Υβ και ό Τζάκ έπαιδεύοντο και ίδρωσαν του κάκου. "Επιτέλους ή ύπομονή των άντημείσθη. Σιγά-σιγά ή πλάξ έσηκώθη, άποκαλύπτουσα ένα μικρόν λάκκον τετράγωνον, λαξευμένον εις τον γρανίτην. Εκεί μέσα εύρίσκατο έν σιδηρόν κιώτιον. Ητο τόσον βεβύ, ώστε έστάθη άδύνατον να τό σηκώσων και να τό βγάλωσι εις τον διάδρομον. Άνυπόμονος, ό Τζάκ έπήδησε μέσα εις την κρύπτην. Τό κιώτιον δεν είχε κλειδαριάν. Έκλείετο μόνον με δύο μεγάλους ούρτας. Με την βοήθειαν του λαστιού, ό Τζάκ κατάρ-

θωσε να τούς τραβήξω. Έν τώ μεταξύ ήγε ήδησθη εις τον λάκκον και ό "Υβ. "Και τώρα άς σηκώσωμε τό σκέπασμα, είπεν ό νέος, του όποιου έτρεμεν ή φωνή από την συγκίνησιν. Η βαρεία σιδηρά πλάξ έσηκώθη. Κραυγή θαυμασμού εξέφυγε τότε από τά στόματα των δύο φίλων. Τό κιώτιον ήτο κατά τά τρία τέτορτα γεμάτον και από τό φως του φανού έσπινθηροβόλουν ένθαλαττικώς διαμαντίν, ρουμπίνια, ζαφείρια, σιγμένα εκεί μέσα φούρνη-μίγδην, μαζί με ρόβευς χρυσού. Οι δύο νέοι άμείναν κατάπληκτοι, θαμβωμένοι. Ποτέ δεν έπερίμεναν να εύρουν τέτοιον θησαυρόν! "Δεν μπόρεσμε να μείνωμ' εδώ περισσότερο, είπεν επιτέλους ό "Υβ. Να κουβαλήσωμε αυτή την κάσα, ουτε ιδέα' είναι τόση βαρεία! "Άς πάρη λοιπόν καθένας μας μερικά από τά πολύτιμα αυτά πιτράδια και άς ανεβούμε. "Τι θά κάμωμε ύστερα; ήρώτησεν ό Τζάκ. "Θά είδοκλήσουμε τούς γονεΐς μας. Και αυτοί θα μās βοηθήσων να κουβαλήσωμε τό θησαυρό που τούς ανακαλύψαμε. * * * Μετά μίαν ώραν, ό κύριος και ή κυρία Κερωδρέν έμάνθαναν κατάπληκτοι τό

θαύμασιον άποτέλεσμα της νυκτερινής έκδρομής των δύο φίλων. Είς την άρχήν δεν ήθελαν να τό πιστεύσων άλλ' άλα είδαν τά πολύτιμα δείγματα που τούς είχαν φέρη τά παιδία, έβεβαίωθησαν, ότι ό περιλάλητος θησαυρός των κυρσοάρων Κερωδρέν άνευρέθη. Τι άλλο μένει να είπωμεν; Ο θησαυρός εξέχθη από την μυστηριώδη κρύπτην όπου είχε κειμηθώ πλέον του αιώνος. "Άς κάλός φίλος, ό "Υβ Κερωδρέν άπήνησεν από τον Τζάκ Μαρσαί να δεχθώ τό ήμισιον του εύρηματός των, και οι δύο οικογένειαί, ήνωμένα και εύτυχεΐς, χαίρονται τώρα την ανέλπιστον αυτήν περιουσίαν, την όποιαν κατώρθωσαν να κατακτήσων ταγαπημένα των παιδία. (Η. Leenhouders) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Άθηναϊός ζωγράφος, ό όποιός ειργάζετο μάλλον δια την δοξαν παρά δια τά χρήματα, έδειξε μίαν ήμέραν εις ένα σφοδρόν τεχνοκρίτην την εικόνα του Θεού "Αρσως, την όποιαν μόλις είχε άποτελειώσθ, και τώ εξέηχησε την γνώμην του. Ο τεχνοκρίτης τώ είπεν ειλικρινώς, ότι ή εικών δεν τώ ήρεσε, διότι ή προσπάθεια της περιτεχνήσεως ήτο εις αυτήν κόρα πολύ αισθητή κ' έφαινετο

εξεζητημένη. Ο ζωγράφος ισχυρίσθη τό εναντίον κ' έφερε πολλά επιχειρήματα. Ο κριτικός, του τα άνήρεσεν όλα, άλλα χωρίς να τον μεταπεισθ. Και ένώ ή συζήτησις των εύρίσκατο εις αυτό τό σημείον, εισήλθεν εις τό εργαστήριον νεαρός δοκησιόσφος και ήρχισε να κυττάζ, την εικόνα. "Ω, θεοί! άνέκραξε με τό πρώτον βλέμμα. Τι άριστοούργημα! Τι κόδι, τί χέρι!.. Τι ώρατα που είναι ζωγραφισμένα τά νύχια!.. Ο "Άρης εις αυτήν την εικόνα είναι ολοζώντανος. Τι λάμψις εις την περικεφαλαίαν του, εις την ασπίδα του, εις όλην του την πανοπλίαν! Καλέ, είναι θαύμα! Ο ζωγράφος, κατηχημένος, κυττάζει κεταλγώς τον κριτικόν. "Α, τώ λέγει, τώρα μάλιστα, πειθομαι! Η κρίσις σου δεν ήτο καθόλου άσχημή και άδική... Ο "Άρης μου δεν αξίζει τίποτε! Και μόλις έφυγεν ό δοκησιόσφος, ό ζωγράφος άσπάζει τον χρωστήρα και μουντζουρώνει την πίνακά του. "Όταν έν έργον σας δεν άρέσθ, εις τούς σοφούς και τούς γνώστας, τούτο είναι ήδη κακόν σύμπτωμα. Όταν όμως έταινίηται από τούς άμαθείς και τούς άνοήτους, να τό παραδίδοτε άδιστακτως εις τό πύρ. *

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

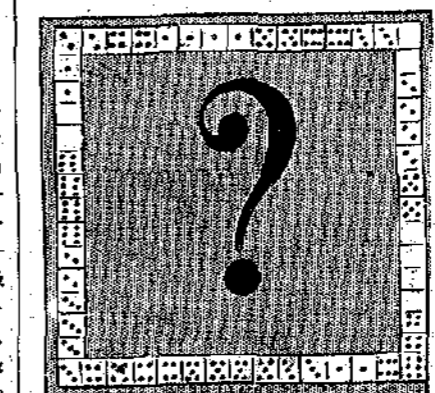
Νέα μόδα Μία ποράζειν ή γυναίκα, εις την "Αμερικήν, συνέλαβε την ιδέα να ένδύσθ, της κόττες της. Τούς έκαμε λοιπόν και τούς έφέρσε κάτι επανωφράκεια και κάτι καπελλάκια, που είναι άδύνατον να κρατήσθ κανείς τά γέλια όταν τά βλέπθ. Η γυναίκα έν τούτοις ισχυρίζεται ότι με τά φορέματα αυτά, ή κόττες της, δεν άρρωσταίνουσι ποτέ και γεννούν αυχνότερα. Ίσως!

Περίεργον μέρος Πλησίον του Αϊξ-λα-Σαπέλ, εις τό Βέλγιον, εύρίσκαται ένα μέρος όπου συναντιώνται τά σύνορα τεσσάρων κρατών. Είς τό μέρος αυτό υπάρχουν τέσσαρα πέτρινα άρσθημα. Τό μεγαλύτερον έν

τώ μέσφ και όπισθεν, είναι του Βελγίου, τό άριστερον εις της Γερμανίας, τό έμπροσθεν είναι της "Ολλανδίας, και τό δεξιό σημειώνει τό ουδέτερον έδαφος.

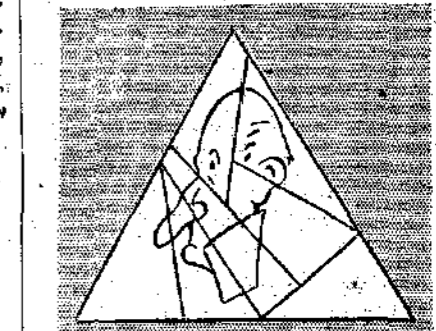
Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Πρόβλημα Ίδου τά 28 κοκκαλάκια του δόμινου, τοποθετημένα εις τέλειον τετράγωνον. Πρόκειται να τα μετκινήσθτε ούτω πώς, ώστε εις κάθε πλευρόν του τετραώντου, προστιθέμενα τά σημεία (εί πόντα) των κοκκαλών, να δίδουν άθροισμα 44.



β) Δια τούς Γαλλομαθεΐς. (Ευαλίη από της Είμαι Ζαμυρθία) —Depuis quand le Sultan n'est plus gros? —Depuis qu' il a perdu la Grèce. —Mais pourquoi? Αήλωσις: Αί λύσεις — όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται από ένός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσώμου.

Λύσεις του 9ου φύλλου



α) Ίδου πώς θα συναρμολογηθώσι τά έπτά τεμάχια δια να σχηματισθώ τό τρίγωνον με την γεωμετρίαν. — β) 'A chaque saint son cierge. — γ) Κροκόδειλος, λέων, ρινόκερως, λύκος.



18α τὸν Ὀμιλὸν τοῦ Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΤΥΨΙΣ

Ἦμιον 7-8 χρόνων παιδί και κρατεῖσα σ'τά χέρια μου τὸ μικρὸ μου ἀδελφάκι. Δίπλα σ'τὸ ἀδελφάκι μου εἶχε μελίσσια κι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ τραγουδοῦσαν. Οἱ μελίσσιες πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ὅποιον ἐδοῦσαν μπόρσά τους τὸν κεντοῦσαν, θυμωμένες μὲ τὸν κακὸν τραγητὴ ποὺ τοὺς ἐπαίονε τὸ μέλι τους. Ἐγὼ μὲ τὰ δελφάκι μου ἦμουν μακριά. Μὰ μιά μελίσσια ποὺ ἔχασε τὸν δρόμον της, ἔσπασε ἀπάνω μου. Ἦγα βρῆξι... ἀκούω ἔξαφνα σ' αὐτὴ μου κι' ἀπ' τὸν φόβου μου ὅλα τότε τὰ ξεχνῶ, περὶ χάμου τὰ δελφάκι μου και τρέξι, τρέξι, κρατώντας ταῦτί μου ποὺ εἶχε γίνῃ κατακόκκινο. Δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα. Ὅταν ὅμως ἀνέλαβα λιγάκι ἀπ' τὸν φόβου μου και τὸν πόνο, βλέπω μπροστά μου αἵματα κι' ἀκούω... κλάματα. Τότε θυμήθηκα τὸν Νικό μου. Καὶ ἤλθεν ἄμέσως ὁ γιατρός, τοῦδωσε τὸ κεφαλάκι και μὰς εἶπε πῶς τίποτε δὲν ἔχει μὰ ἐγὼ ἔκλαια ἀδιάκοπα και φώναζα στὸν ἀετὸ μου: «φονιά, κακοῦργε». Ὁ πατέρας τότε, θυμοῦμαι, μούχε πῆ πῶς ἀπὸ τὴν πύλη ποῦχα στὴν συνείδησί μου ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη τιμωρία μου. Κι' ἀλήθεια Ποτέ μου δὲν ἔσχω ἀπὸ τὸ περιστατικόν. Τέχνη δ'ὀξόντανο μπροστά μου.

Ἐλλὰς τοῦ Ρήγα

ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ἐξὼ ἀστράφτει και βροντῆ. Τριγύρω σ'τὸ τζάκι ποὺ πάντα καίει μιά καλὴ φωτιά, καθήμεθα κι' ἀκούμε τὴν γαϊά ποὺ μὰς διηγεῖται καμμιὰ καλὴ ἱστορία. — Μιά φορά, μὰς λέγει— ἔδως ἀρχίζου ἀπὸ παραμῦθια— ἦσαν δύο φίλοι ἐπιστήθιοι, οἱ ὅποιοι μιά φορά, δὲν ξέφυρον πῶς, ἔγιναν ἐχθροί. Ἦσαν πολλές ἡμέρες ἐχθροί, ἀλλ' ὁ μὸς γείτονας, και ἐκάθηντο χωρὶς νὰ κυττάζονται. Μιά μέρα ὁ ἕνας, ἐπειδὴ ἦτο συνθησιαμένος, ἐφώνησε τὸν ἄλλον μὲ τὸνομά του, ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀλλὰ τὸ ἐνόησεν ἄμέσως και σέκασε. Τότε, σὰ νὰ σκέφθησαν και οἱ δύο ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶνε αὐτοὶ μαλωμένοι, ποὺ ἦσαν πρῶτα ἀληθινοὶ φίλοι, ἔτρεξαν κι' ἀγκαλιάζθησαν, ὀρκισθέντες νὰ μὴ γίνουν ποτέ πάλιν ἐχθροί.

Στρατηλάτης τῆς Μανεδονίας

Ο ΑΕΤΟΣ

Τι γίνηκε, παιδοῦ, ὁ αἰετὸς τοῦ Κωνσταντίνου; — Ἄ! παιδάκι μου, τὸν πλῆγωσαν οἱ ἀσκαυροὶ, τὸν πλῆγωσαν τὰ ματωμένα τους χέρια και τὸ πονεμένο πουλί, γιὰ νὰ τοὺς ξεφυγῇ, μάψῃ τὴν δύναμιν και σφύρησε στὴν ἀκρὴ τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ξεψύχησε ὁ πόνος τὸν εἶχε δαμάσῃ... Καὶ τώρα, ὅταν εἶν' ὅλα μαύρα, ὅταν

τὸ χιόνι πυκνὸ πέφτει, σ'τῆς νόχιας τὸ ἀγριο σκοτάδι, τὸ φάντασμα τοῦ πετῆ. Κι' ἀκούνε φτερουγίσματα. Ἀκούνε τὴ βραχνὴ φωνή του νὰ κραῖν. λυπημένη...

Καὶ στέκει ἐκεῖ ἀηλιά και περιμένει τὸ φάντασμα, σ'τῆ νοκτὴ στραμμένο, ὡς τὸ πρῶτ, ὅσο νὰ ἀβύσῃ σιγά-σιγά σ'τῆς ἀγῆς τῆς πρῶτες ἀχτίδες...

Σημὰ τοῦ Ἀβέρωφ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΑΥΜΑΧΙΕΣ

Τὰ πέλαγα ἀνατρίχισαν λαχτάρησαν οἱ βράχιοι Ἀπ' τὸ βαρὺν ἀντίλαλο ποὺ σκόρπασε μὲσ' στὴ μάχη κάθε κανόνι.

Κάθε βροντὴ του ἀνάστανε κι' ἀπάνω παλληκάρι, Κάθε του λάμψι φαίνονταν μπουρλότο τοῦ Κανάρη ποὺ ἐξανειώωνε.

Κι' ἐδέλεπε τὰ Θεμιστολῆ με κόπινο σ'τὸ χέρι, Τὸν ἦρωα Κουντουριώτη μας, τῆς Ὑδρας τὸ ξεφτέρι, νὰ στεφανώων.

Σὲ κάθε κύμα πέταγε κι' ἕνα θαλασσοπούλι... Κι' ἐδέλεπε τὸν Πιπίνο μας, τὸν Ἰσάρα, τὸν Μισοῦλη και τὸν Κατσώνη,

(Σκιεὸ οὐρανοφώπιτες ποὺ φτάνει ὡς τὸν Ἥλιο) Νὰ ὑμολογοῦν χαροῦμενοι τὸ Ἑλληνικὸ βασίλειο, ποὺ μεγαλώνει.

...Τὸ κάθε κύμα σφύριζε, βροντοῦσε ἢ κάθε ράχη Ἀπ' τὸν ἀχρὸ ποὺ σκόρπιζε, στὴν τουρκοκνήτρι μάχη βαρὺ κανόνι...

Ἀθανάσιος Διάκος

ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Στὸν ἀγαπητὸν μου Μαγεωμένο Βασιλέα.

Ὁ ἦλ ο; ἔδους. Ἡ νόχια μὲ τὸ δάμαυρό της τὸ σκοτάδι σιγά-σιγά ἐσκέπασε τὸ πᾶν. Μὰ βγήκε τὸ φεγγάρι και μὲ τὶς κατάχλωμες του τὶς ἀχτίδες ἐφώτισε τὴν γαλανὴ τὴ θάλασσα και τὴ σκοτεινιασμένη γῆ. Καὶ μαζί μ' αὐτὸ ἐβγήκανε τὸ ἕνα μὲ τᾶλλο τ' ἀστέρια και δῶσαν κάποια ζωὴ σ'τῆ νεκρωμένη νύχτα. Παντοῦ ἦσυχια. Παντοῦ νεκρικὴ γαλήνη βασιλεύει. Καὶ τὶς νύχτας τῆ σιγαλιά

διακόπτει ὁ ἁρμονικὸς φλοῖσος τῶν κυμάτων ποὺ ἦσυχια-ἦσυχια σ'τὸ ἀπρογῆλυ οὐθύνει, και τὸ γλυκὸ τραγοῦδι κανενὸς ψαρεῶ ποὺ μὲ τὴ βάρκα του σ'τὸ ἀνοιχτὰ ψαρεύει. Οἱ γλάροι, τὰ δολοφύρα πουλιά, πετάνε πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα και κίθουνται σ'τὰ ψηλά κατάρτια τῶν καραβιῶν ποὺ εἶνε ἀραγμένα σ' ἀπρογῆλι.

Κουρασμένα και κείνα ἀπ' τὰ μακρινὰ ταξίδια, βαθεῖα κοιμοῦνται.

Παντοῦ ἦσυχια! Παντοῦ νεκρικὴ γαλήνη βασιλεύει! Τὸ πᾶν σιγῆ και ὑπνότης και μοναχὰ τ' ἀηδῶνι σιγοψιλλεῖ πάνω σ'τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά!

Ὡ! μαγευτικὴ βραδυά!...

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ ΙΔ'

Πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ, κόρη μου, μιαν μικρὰν ἱστορίαν, ἀληθῆ, ἢ ὅποια θὰ σὲ διασκεδάσῃ. Ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ ἀπὸ τινος νάνακατῦεται μὲ στίχους. Προχθὲς δὲ συνθέσεν ἕνα ποιηματάκι, τὸ ὅποιον ὅμως οὐτὲ δίδιος δὲν ἐδῆρκε τὸσον εὐμορφο. Τὴν ἄλλη μέρα εἶπεν εἰς τὸν στρατηγὸν de Grammont: «Κύριε στρατηγέ, δαβάστε εἰς παρακαλῶ, ἀπὸ τὸ ποιηματάκι και πῆρα μου ἀν εἶδατε ποτέ τὸσον γελοῖον! Τὶ ἀνάιδεια! ἔμαθαν ὅτι ἀπὸ τινος ἀγαπᾷ τοὺς στίχους, και μὸς φέρουν κάθε λογῆς.» Ὁ στρατηγός, ἀφοῦ τὸ ἐδίαβασε, εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα: «Ἡ Μεγαλειότης σας κρίνει τελειότατα. Ἰδοῦ, ἀλήθεια, τὸ πλεόν ἀναιδές, τὸ πλεόν γελοῖον ποιήμα ποὺ ἐδίαβασα ὡς τώρα. Ὁ βασιλεὺς ἤρχεισε νὰ γελᾷ και εἶπε: «Δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ ποιητὴς εἶνε ἕνας κανόδοξος; Μεγαλειότατε, δὲν ἤμποροῦμεν νὰ τοῦ δώσωμεν ἄλλο ὄνομα! — Ἄ! ὄρατα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, χαῖρος διότι μου ἔμειπες τὸσον εὐκρινῶς ἐγὼ τὸ ἔκαμα.» Ὡ! Μεγαλειότατε, αὐτὸ ἦτο παγῆ! Τὸ ἐδίαβασα τὸσον γρήγορα... — Ὅχι, κύριε στρατηγέ, αἱ πρῶται γνῶμαι σοφώτεραι. Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε πολὺ και ὄλος ὁ κόσμος πιστεύει, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ σκληρότερα δοκιμασία δι' ἕνα ἀλλοκῶν. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, νομίζω ὅτι ἀπ' ἐδῶ ὁ βασιλεὺς εἴμπορεῖ νὰ κρίνῃ πόσον εἶνε μακρὰν τοῦ νὰ γνωρίζῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ. Ἐιδόθον Σοφί, 35. — Ἀρῆς, 34. — Τὸ Σβυστό μας Κονδῆλι, 33. — Φίεργος Χελιδόνι, 32. — Μικρὸ Διαβολάκι, 32. — Σωφραστῆτα, 31. — Νησίαι τῶν Γιανίρων, 31. — Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοζιάρη, 30. — Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας, 29. — Πολικὸς Ἀσπὴρ, 29. — Ἀλέξανδρος Μανουροκόρατος, 29. — Ἡγὼ τῆς Ἡλείου, 29. — Τρελλόπαιδο τῆς Κερκίρας, 29. — Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου, 29. — Μαστρογαλασιῆς, 28. — Νίκη τοῦ Ηαιωνίου, 28. — Γαλιτεία, 27. — Νησιωτοπούλα, 27. — Κρανόπουλη Σημὰτα, 27. — Σιανογῆς τοῦ Ἀέρον, 26. — Ἑλληνικὸν Ἀδόθημα, 25. — Φιλάντρας Σομῆ, 25. — Γλυκεία Ἑλπίς, 25. — Ἑλληνικὴ Θεοδότη, 25. — Ἀρσ-Σβῆς, 25. — Σχολοσιόλοσος Χίος, 24. — Ἀσπράτης Πηλιόσπος, 23. — Κυδοκιάτης, 23. — Ονειρον Δούλου Ἑλληρος, 23. — Δοκίμασα τοῦ Ἀγρότου, 22. — Κλωνὸς Μυροῖνης, 22. — Ρεῦμα τοῦ Βασπόρον, 22. — Ὑψηλὴ Ἰδέα, 22. — Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, 22. — Ἐθνομάρτυς Αἰμιλιανός, 21. — Μικρὸς Δόγης, 21. — Ἀλιεράτος Ἑλλάς, 21. — Ἀπολοσθεῖσα Ἑλπίς, 20. — Πασιγόρος Ἀγγελοῦ, 20. — Ἀφελὴς Σανθούλα, 20, κλπ. κλπ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1912

Ἀφοῦ ἐξήλεγα τὰς Σημειώσεις τῶν διαγωνιζομένων, μὲ τὴν πολιτικὸν βοήθειαν τῶν Γενικῶν Στατιστικῶν, τὰς ὁποίας ποὺ ἔστειλαν ἡ Σουλφίς, ἡ Νέλικε, ὁ Ηεροσῆς, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Μέλλιον Ἐφενράτης, ὁ Ροδοπαῖος Ἑλληνοσῆς και τὸ Ἐνα Χιωτάκι, ἐύχαριστῶ πολὺ τὰ φιλόπονα παιδιὰ μου και ἀπονέμω εἰς τὸ καθένα, διὰ τὴν Στατιστικὴν του, ἀπὸ 20Ε), ἔβγαλα τ' Ἀποτελέσματα τῶν Ἑῦσημων τοῦ 1912, τὰ ἔποια ἔχουσι ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερκυραϊκὴ Ἀθήνα, 142.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίμα τοῦ Βοσπόρου, 126. — Κάρμεν, 119.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑδραῖκος Χάρως, 100. — Τέλλος Ἄγρας, 100. — Σερριανὴ Ἀθήνα, 89.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα, 88. — Νέλικε, 83. — Περσέως, 76. — Πόθος τῆς Κρήτης, 75. — Σουλφίς, 72. — Μάντις Κάλγας, 71. — Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, 70. — Ὑψηλὴ Σοργῆ, 70. — Ρόδον Μοσχοβόλου, 70. — Παπαγάλος τοῦ Τεσῶρον, 69. — Νανταῖ τοῦ Ἀβέρωφ, 64. — Ἐνα Χιωτάκι, 64. — Ροδοπαῖος Ἑλληνοσῆς, 62. — Μπαρουντοκπινομένη Γαλασιόνη, 61. — Ἀντὴ τῶν Ἑλιδίων, 61. — Ἀθανάσιος Λιπὸς, 60. — Σημὰτα τοῦ Ἀβέρωφ, 61. — Γίρω Ἀήμος, 59. — Ἀνογεννητὴς τοῦ Ἐθνος, 57. — Ἑλλάς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρον, 56. — Κρανὴ Νίκης, 56. — Δωδωναῖος, 56. — Δοξαμένη Γαλανόλευκη, 54. — Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 52. — Βάρκα τοῦ Κανάρη, 49. — Ἐιδόξος Ἰωλκίς, 47. — Ἡρώς τοῦ 21, 46. — Ρερμῆλος, 45. — Βασιλίσσα τῆς Κύπρου, 45. — Σημὰτα τοῦ Ἀβέρωφ, 42. — Πανελλήνιος Πόθος, 41. — Ἑλλάς τοῦ Μέλλιονος, 36.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ. Ἐιδόθον Σοφί, 35. — Ἀρῆς, 34. — Τὸ Σβυστό μας Κονδῆλι, 33. — Φίεργος Χελιδόνι, 32. — Μικρὸ Διαβολάκι, 32. — Σωφραστῆτα, 31. — Νησίαι τῶν Γιανίρων, 31. — Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοζιάρη, 30. — Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας, 29. — Πολικὸς Ἀσπὴρ, 29. — Ἀλέξανδρος Μανουροκόρατος, 29. — Ἡγὼ τῆς Ἡλείου, 29. — Τρελλόπαιδο τῆς Κερκίρας, 29. — Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου, 29. — Μαστρογαλασιῆς, 28. — Νίκη τοῦ Ηαιωνίου, 28. — Γαλιτεία, 27. — Νησιωτοπούλα, 27. — Κρανόπουλη Σημὰτα, 27. — Σιανογῆς τοῦ Ἀέρον, 26. — Ἑλληνικὸν Ἀδόθημα, 25. — Φιλάντρας Σομῆ, 25. — Γλυκεία Ἑλπίς, 25. — Ἑλληνικὴ Θεοδότη, 25. — Ἀρσ-Σβῆς, 25. — Σχολοσιόλοσος Χίος, 24. — Ἀσπράτης Πηλιόσπος, 23. — Κυδοκιάτης, 23. — Ονειρον Δούλου Ἑλληρος, 23. — Δοκίμασα τοῦ Ἀγρότου, 22. — Κλωνὸς Μυροῖνης, 22. — Ρεῦμα τοῦ Βασπόρον, 22. — Ὑψηλὴ Ἰδέα, 22. — Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, 22. — Ἐθνομάρτυς Αἰμιλιανός, 21. — Μικρὸς Δόγης, 21. — Ἀλιεράτος Ἑλλάς, 21. — Ἀπολοσθεῖσα Ἑλπίς, 20. — Πασιγόρος Ἀγγελοῦ, 20. — Ἀφελὴς Σανθούλα, 20, κλπ. κλπ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας και τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων πρὸς τὸ Σ' Κεφ. τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ὁι λαδόντες Ἑῦσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 28, ἔδος Ἐδραίου τοῦ 5 Φεβρουαρίου 1913.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἀπὸ ἐδῶ τὰ Ἑῦσημα τοῦ 1912, ἀπὸ ἐνεὶ ἢ πρῶτη Κλήρωσις τῶν Δύρων, δὲν ἄφισαν τῶνον εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς.

Οἱ λέται λοιπὸν τοῦ σου φύλλου, μαζί μὲ τοὺς λύτας τοῦ 10ου, ὡς δημοσιευθῶν εἰς τὸ πρῶσεῖς.

Ἐπίσης διὰ τὴν ἔλλειψιν χώρου και ἡ Ἀλληλογραφία μας εἶνε σήμερον κατ' ἀνάγκην περιωρισμένη. Ἀλλὰ και αὐτὴ ἡ ἔλλειψις θάναπληρωθῆ πρῶσεῖς.

Βιθεῖας, Βοσκοπούλα τῆς Δωδῆδος — τί ὤρατο τὸ γραμματικὸ σου! — εἰμπορεῖς νὰ συμπληρώσεις τὴν συνδρομὴν σου διὰ νὰ γίνῃ ἔτιση. Χιόνια... και ποὺ δὲν ἔχει τόρα! Τὸ «Θέατρον» τοῦ κ. Σενοπούλου, ἀνεβλήθη ἔνεκα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ θὰ ἐκδοθῇ πρῶσεῖς εἰς δύο τόμους, ἀπὸ φρ. 8.

Κρητικοπούλα, δὲν εἶνε καθόλου ἀσχημὴ ἢ καινούρια ζωὴ ποὺ κἀνεῖς κάθε κορίτσι θὰ τὴ ζῆσει. Ἡ Σημὰτα τοῦ Ἀβέρωφ εἶνε ἀγῶρι. Δὲν ἔξευρα ὅτι ἐγὼ πῶς τοῦ ἦθε τοῦ Φάωνος νὰ εἶ βάλῃ ἐπὶ τὸ Διάλογόν του. Ὁ θὰ τοῦ πῶ δὲι ἔσκασες ἐπὶ γέλιε.

Ἡ φίλη μου Ἀδὴα τοῦ Ἑλληνοσῆ—ποῖος τὴ χέρι της! — εἶνε τώρα μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ ἔδωσεν εἰσιτηρίους ἐξετάσεις ἐξ ἀπρόσπου, μόνον μὲ ὅσα ἐνθυμείτα. Φαντασθῆτε και νὰ μελοτοῦσῃ!... Ἄ, μὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη νὰ βλέπω τὰ κορίτσια μας νὰκολουθοῦν ἀνωτέρας σπουδὰς και νὰ συνεπαδεύονται μὲ τάχθεια, ὅπως γίνεται πρὸ πολλοῦ εἰς ἔλλον τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Ἡ Σανθὴ Ἑλληνοπούλα ποὺ γράφει: «Δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη ἕνας γρόνος ποὺ ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην οὐκ οικογένειαν, και ὅμως νομίζω ὅτι σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε ποὺ ἐγνώρισα και τοὺς καλοὺς μου γονεῖς. Τόσον γρήγορα ἢ πρὸς ἀγάπῃ ἐφρίσθησε μέσα εἰς τὴν φυγὴν μου... Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, ἀγαπητὴ μου, και σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράφῃς ὅσον εἴμπορεῖς συχνότερα.

Ὁ Φάων ποὺ στέλλει τὴν λύσαν τοῦ πρόβληματος τοῦ Τορπιλόβλου 11. Ἄν προσέσωμεν, λέγει, τὰ ψηφία τῶν ὀκτῶνον τοῦ κανονοῦ 2 + 9 + 5 + 6, θὰ εὐρίσκωμεν ὅτι ὁ καπετάνιος εἶνε 22 ἐτῶν. Μὰ γίνεται τόσον νέος καπετάνιος; Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ πονοεφαῖτε ἄδικα, ἰδοῦ ἢ ὅσις τοῦ Τορπιλόβλου 11, ποὺ τὴν γῆρε και ἡ Μεγάλη Ἑλλάς: Ἀφαιρούμεν ἀπὸ τοὺς 3000 τόνους τὰς 2956 ὀκάδες και εὐρίσκωμεν τὰ 44 ἐτη τοῦ πλοιάρχου. Καὶ τώρα φθάσει. Μὴ ξεχνάτε ὅτι εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε και μικρὰ παιδιὰ, ποὺ ἤμποροῦν νὰ ἐκλάβουν διὰ σάβαρὰ τὰ ἀστεία αὐτὰ προβλήματα...

Ὁρατὴς ἐπιστολὰς ποὺ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα και οἱ ἑξῆς: Γουλι (περιμένῃ και τὴν τρίτην ἀδελφήν.) Ἀποδοχῆτος Σωφραστῆτα, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (κίμα νὰ μὴν ἔγω τόπον νὰ διηγηθῶ τὸ ἐσπάλωμα τοῦ μπαμπᾶ σου) Ἀνδία Ἀἰθῶς, Πυγμαλίων,

Ἡ Σανθὴ Ἑλληνοπούλα ποὺ γράφει: «Δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη ἕνας γρόνος ποὺ ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην οὐκ οικογένειαν, και ὅμως νομίζω ὅτι σὲ γνωρίζω ἀπὸ τότε ποὺ ἐγνώρισα και τοὺς καλοὺς μου γονεῖς. Τόσον γρήγορα ἢ πρὸς ἀγάπῃ ἐφρίσθησε μέσα εἰς τὴν φυγὴν μου... Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, ἀγαπητὴ μου, και σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράφῃς ὅσον εἴμπορεῖς συχνότερα.

Ὁ Φάων ποὺ στέλλει τὴν λύσαν τοῦ πρόβληματος τοῦ Τορπιλόβλου 11. Ἄν προσέσωμεν, λέγει, τὰ ψηφία τῶν ὀκτῶνον τοῦ κανονοῦ 2 + 9 + 5 + 6, θὰ εὐρίσκωμεν ὅτι ὁ καπετάνιος εἶνε 22 ἐτῶν. Μὰ γίνεται τόσον νέος καπετάνιος; Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ πονοεφαῖτε ἄδικα, ἰδοῦ ἢ ὅσις τοῦ Τορπιλόβλου 11, ποὺ τὴν γῆρε και ἡ Μεγάλη Ἑλλάς: Ἀφαιρούμεν ἀπὸ τοὺς 3000 τόνους τὰς 2956 ὀκάδες και εὐρίσκωμεν τὰ 44 ἐτη τοῦ πλοιάρχου. Καὶ τώρα φθάσει. Μὴ ξεχνάτε ὅτι εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε και μικρὰ παιδιὰ, ποὺ ἤμποροῦν νὰ ἐκλάβουν διὰ σάβαρὰ τὰ ἀστεία αὐτὰ προβλήματα...

Ὁρατὴς ἐπιστολὰς ποὺ ἔστειλαν αὐτὴν τὴ

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Κοινοκράτειαν Ἑλλάδα (πῶς μου περιγράφει φρασιολογία τὴν ὑπόδοξήν τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς Θεσσαλονίκην) Ἀθήναι 1821 — 1912 (κ' εἶμι χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν ἀπόσ' ἔχης καὶ τὰ φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου, εμπορεῖς πλέον νὰ τὰ παρακολουθήσῃς ὅλα) Ἀθανάσιον Διάκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα (ἔστειλα) Ἑλληνικὸν Στρατόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀκροκόρυθον (ὄχι ἀκόμη) περιμένα νὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμὸς Ἐθνικῶν Παλιγγενεσίων (ἔστειλα) Σημαιοὺς τοῦ Ἀβέρωφ (ναί, ὁ κ. Σ. ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ σοὺ ἐμήνησε μὲ τὸν ἀδελφόν σου ὅτι θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ μολὶς εὐρη ὀλίγον καιρὸν) Δαγροσιώτης 21 (ἔτσι μπράβο! ὁ ἐπιπέμων νικᾷ) Δροσόυλαν (εὐχαριστῶ) νὰ εἶνε ὕψους καὶ νὰ μοῦ γράψῃς) Αντ. Ν. Βαν. (δοσυχῶς δὲν ἔχω θέσιν) Τραλλὴν Ναυτοπούλαν (νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω) ἂν προτείνῃς ἀνταλλαγὴν μὲ 1, μὲ 2 ἢ μὲ 3, θὰ πληρώσῃς λεπτὰ 25 ἂν προτείνῃς μὲ περισσοτέρους, π.χ. μὲ 4, θὰ πληρώσῃς 25 διὰ τοὺς τρεῖς πρώτους, καί, ἂν τὸ ψευδώνυμον τοῦ τετάρτου εἶνε μὲ δύο λέξεις, ἄλλα 10 λεπτὰ, τὸ ὅλον 35) Παιδίον τοῦ Μαιζανίου (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ἔσπαθίον) Ἑλληνικὴν Νίκην (καὶ σένα ἔπισγῃς) Ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα (οὐδ' ἔτι χαρτὶ θέλεις) Λοζασμένην Πατριδα (Ὁσπῶν ἔστειλα) Γενναίον Ἠρωϊκὴν (σοῦ ἔστειλα καὶ ἀγγέλιαν) Μεγαλόφρονα Κωνσταντῖνον (δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμένον ναυαπονοσοῦ ψευδώνυμον) Ἐν Τούτῳ Νικα (ἔστειλα) Λοζασμένην Ἐλευθερίαν (ἢ ἡλιθία δὲν χρειάζεται δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς) Ἐλφειδαν Στ. (κατὰ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον) Ἑλληνα Θεριαμβεύοντα (ὅλα ἐλήθησαν) Φιλοπάτριδα Ἀνδροπούλαν (ἔστειλα) Βάριαν τοῦ Κανάρη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀπολοθεὸν Ἰδεώδης (ὄχι) μόνον μὲ τὰς λύσεις τῶν ἰσθμῶν. Διαγωνισμὸν θὰ στέλλῃς 10 λεπτὰ) Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Φθινοπωρικὴν Δύσαν, Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Δι' ἰσοῦς δεκατὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου)

116. Δεξιόγραφος

Πρόθεσις μὲ μικρὰν νῆσον συνηνοῖθ
 Κ' ἤρωι τοῦ 21 ἐφανερῶθ.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλοκάτρινος

117. Στοιχειοτονόγραφος

Βγάξει Ἀμύδα καὶ Ντ βαΐεις
 Καὶ τὸν τόνον κατεβάξει;
 Κι' ἀπὸ ὄρος ὕψηλόν
 Βλέπει μίαν τῶν Μουσῶν.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δύσης

118. Μεταγραμματισμὸς

Κάθε του τὴν κεφαλήν
 Κι' ἀπὸ φέρι τοῦ πελάγους
 Θὰ ἴδῃ εἰς τὴν στιγμήν
 Νῆσον τοῦ Ἀργυπελάγους.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Προελαύνοντος Στρατηλάτου.

119. Αἵγυμα

Ὄνομα κόμῳν τὸ ἄροσικόν μου
 Κοῖνον πολὺ.
 Καὶ ἔργασία τὸ θηλυκόν μου
 Ποῦ ὤφεται.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεννάθην Παπαγκολάου

120. Ἀναγραμματισμὸς
 Πόλιν τῆς Θοάκης ἀναγραμματίσα
 Κ' ἕνα Ρωμαῖον Θεὸν σχημάτισα
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κομποκρατίστῆς Ἑλλάδος

121. Τρίγονον

***** = Μῦθοι.
 ***** = Ἀπαρτιτητόν.
 ***** = Μουσικὸν ὄργανον.
 ***** = Ἐπίγραμμα χρόνου.
 ***** = Ἄνη.
 ***** = Φωνήν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰακώτου

122. Μεταμορφώσεις

Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταμορφώσεων, νὰ γίνῃ Δῆλος.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας

123. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
 Ἐνὶ ἢ Φιφῇ καὶ ἢ Δῆμητρα πειζοῦν εἰς τὸν κήπον, ἀκούουν ἔξαφνα τὴν ἀδελφὴν τῶν
 νὰ τοὺς φωνάζῃ τρομαγμένη:
 — Φιφῆ, Δῆμητρα, φύγετε!
 — Τί εἶνε;
 — Μὰ τὸν κορμὸ μου κάνετε τώρα;
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατίστῆς Ἑλλάδος

124. Μικτὸν
 οἰ - νας - εἰοῦ
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δύσης τῆς Μουσιέως

125. Γρίφος

λον	λον	θε	θε	αν	αν
λον	λον	θε	θε	αν	αν
λον	λον	θε	θε	αν	αν
λον	λον	θε	θε	αν	αν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μελλόντος Ἐφευγέτου

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50
 510. Ἀστρατὴ (ἄστρα, τι) — 511. Ψυχὴ (ψι, χι) — 512. Παιὴν — Δευκῆ — 513. Σύρος — τὸρός — Τύρος.

515. Ὅπως πρῶτος, θὰ πλαγιάσῃς. Κι—ΘΑ—ΡΑ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ Α—ΡΑ—ΛΠ στίχους ἐναλλάξ λαμβανομένου ἑνὸς γράμματος; ἀριστερόθεν καὶ ἐνὸς δεξιόθεν.) — 516. Λεβῖνον (ΛΑΒΕΗ, ΚΟΝΣταντίνε...) — 517. ΜΗΛΑΕΝ ΑΓΑΝ (Μίσιος, Ἡμερος, Δούλιος, Εἰρήνη, Νῆσος, Ἀργῶ, Γῆρας, Ἀργαῖον, Νοσημόν) — 518. Ἐργασία οὐδὲν ἔνειδος; ἀεργία δὲ τ' ἄνειδος. — 519. Ἀνδρόπῳσι οὐ δέδοται τὸ μέλλον ἐπιστάσθαι (ἂν—θροσ' εἰς οὐδὲ—δότε τὸ—μέλλον ἐπὶ στασθαι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΑΣ"
 Ἰδούθην ἐν Τριπλί εἰς Σύλλογος, ἡ Ἑλλάς πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ συμμετοχῆν εἰς τὸ Δημοφίλιον. — Πρόεδρος: Γρηγόρη Ἰδέα, Ἀντιπρόεδρος: Ἀλέξανδρος Στρατόπουλος, Γραμματεὺς: Γενναῖος Ἑλληνα, Ταμίτας: Γενναῖος Ἑλληνα. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι παγταγόμεν μὲ τρίμηνον συνδρομὴν λεπτ. 50. Διευθύνσις: Σύλλογον «Ἑλλάδα», Poste - restante, Τριπολί.

Ἀναλλάσσω σ. ρ. μὲ πάντας καὶ δὴ τῶν νέων καταληφθεῖσαν γωνίαν.
 Μαγευτικὸν Δυκόφωσ, Χαλκίδα. (11'61)

ΖΗΤΟΥΜΕΝ...
Ο ΜΑΡΜΑΡΟΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 31 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1920, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάμενοι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεαήμερον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί:

- 401, ἐκέρδισεν ἐν ὄρωλόγιον τῆς τούτης.
- 283, 865, ἐκέρδισεν ἑκαστος τὸμονος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 590, 86, 1001, ἐκέρδισεν ἑκαστος τὸμονος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 708, 224, 1479, 1859, ἐκέρδισεν ἑκαστος τὸμονος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 598, 927, 9, 1123, 803, ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεγούς ἔτους.
- 336, 1633, 452, 1874, 679, ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ α' Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης.
- 167, 828, 31, 271, 112, 1393, 1610, 940, 1702, 580, ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα τὸμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
- 107, 1909, 1108, 511, 762, 65, 756, 877, 1048, 434, 16, 1502, 872, 1268, 246, 986, 1406, 329, 1174, 613, ἐκέρδισεν ἑκαστος ἀνὰ ἓνα τὸμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 12ον φύλλον τῆς προσεγούσης ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀκονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε τῆς οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τὸμονος κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀπρωθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὴ ὀρίσων ποῖους τὸμονος ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρωτικῆς συνδρομῆν ἑτησίαν, ἢ ἐνεαήμερον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1912. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρωτικῆς ὁμοία μὲ τὰ τῆς ἄνωτέρας Πρώτης.